

РЕШЕНИЕ

№ 6639

гр. София, 12.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 13.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **1519** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано на основание Определение №7/10.02.2021 г., постановено по адм.д. №406/2020 г. на АдмС – Р., с което е прекратено производството по делото и същото е изпратено по подсъдност на АССГ на основание чл.135 АПК.

Предмет на оспорване е волеизявлението на длъжностното лице - инспектор Т. Г. Д., служител на А. – НТУ, сектор „Контрол и правоприлагане“ – сектор Р., с което на [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място], Република Румъния е разпоредено да заплати компенсаторна такса в размер по 750 лева по издадена квитанция-фактура №88161013/0000...62 от 16.06.2020 г. В жалбата и в хода на производството са изложени доводи за незаконосъобразност с твърдения, че компенсаторната такса е недължимо платена, тъй като дружеството е превело сума за закупуването на маршрутна карта, при което неправилно е прието, че за процесното МПС за конкретния ден няма такава. По тези съображения се иска отмяна на оспорения акт и присъждане на направените разноски.

Ответникът, длъжностното лице - инспектор Т. Г. Д., служител на А. – НТУ, сектор „Контрол и правоприлагане“ – сектор Р., чрез процесуалните си представители юрисконсулт С. Л. и юрисконсулт Р. С. в представен писмен отговор и в съдебно заседание оспорват жалбата с доводи за нейната неоснователност. Излагат доводи за законосъобразност на оспореното волеизявление, като издадено от компетентен орган, при спазена форма и при липса на нарушения на административнопроизводствените правила. При издаването на акта не е нарушен и материалния закон, като дължимата

компенсаторна такса е правилно определена. Предвид това жалбата следва да бъде отхвърлена. Претендира се присъждането на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната пред административния орган преписка.

Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното.

От представения от пълномощника на оспорващото дружество талон на автомобила е видно, че ППС с рег. №BZ10MFS с държава на регистрация Румъния е собственост на [фирма]. В талона са описани характеристиките на МПС, което е товарен автомобил, над 12 тона с 4 и повече оси

Не е спорно между страните, че на 16.06.2020 г. ППС с рег. №BZ10MFS е било спряно за проверка от екип инспектори от сектор „Контрол и правоприлагане“ – Р., извършващи проверка със служебен автомобил, позициониран на път I-5, км. 36+000 в района на [населено място] по посока [населено място]. По време на проверката е установено, че ППС се движи по републикански път I-5 без заплатена маршрутна карта за съответното трасе. За доказване на този факт от ответника е представена справка от Електронната система за събиране на пътни такси, от която се установява, че за дата 16.06.2020 г. не е налице маршрутна карта. Маршрутна карта за тази дата от оспорващия не е представена и в хода на съдебното производство. Предвид това е събрана компенсаторна такса в размер на 750 лева, за което е издадена квитанция-фактура №88161013/0000...62 от 16.06.2020 г. От представените от ответника доказателства се установи, че на издадения документ е положен подписа на инспектор Т. Г. Д., който съгласно утвърден График за работа за месец юни 2020 г. на сектор „Контрол и правоприлагане“ – Р. и Дневен график на дежурство и разстановка на патрулите в сектора на териториите на област Р. на път I-5, км. 36+000 в района на [населено място] по посока [населено място] в часовия диапазон от 08.00 ч. до 20.00 ч. е бил част от екипа, позициониран на това място за изпълнение на служебните задължения. Не е спорно, а това се установява и от събраните доказателства, че компенсаторната такса е заплатена.

За да установи, че дружеството е извършило дължимото плащане за издаване на изискуемата маршрутна карта за 16.06.2020 г. от оспорващия е представено и в превод извлечение за преводи от банка „Г.“. От същото обаче не може да се приеме за доказано, че сумата за маршрутна карта е платена, тъй като не се установява, че плащането е постъпило при ответника. Установява се само, че е извършен опит на плащане, като от изявленията на пълномощника на дружеството се установява, че плащането не е минало по системата в България. Т.е. управителя на дружеството, направил опит да плати, е разбрал това.

Предвид изложеното и с оглед приложения по делото Доклад /лист 46 от делото/ и приложената към него таблица с данни за всички закупени маршрутни карти за периода 01.06.2020 г до 30.06.2020 г. на процесното ППС, съдът приема, че за дата 16.06.2020 г. от дружеството няма закупени маршрутни карти за процесното ППС.

Компетентността на длъжностното лице, чието волеизявление се оспорва в настоящото производство, се установява от предсатвената по делото Заповед №РД-11-54/15.06.2020 г. на Председателя на Агенция „Пътна инфраструктура“, с която поименно са определени служителите на Агенцията, на които са възложени

правоомощия за осъществяват контрол по заплащането на пътни такси и да извършват свързаните с това действия, като в т.351 е посочен именно инспектор Т. Г. Д..

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е депозирана в законоустановения в чл.149, ал.1 АПК срок, доколкото таксата е платена на 16.06.2020 г., а жалбата е депозирана на 29.06.2020 г. Волеизявлението на длъжностното лице, предмет на оспорване в настоящото производство е годен за оспорване по съдебен ред акт. За оспорващия, като собственик на ППС, във връзка с което е платена компенсаторната такса, е налице правен интерес от неговото оспорване.

Предвид това жалбата е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Обществените отношения относно ползването на пътищата са уредени в Закона за пътищата.

С разпоредбата на чл.10, ал.1 ЗП е предвидено, че за преминаване по платената пътна мрежа се въвежда смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства и такси на база време и на база изминато разстояние, а именно: по т.1 такса за ползване на платената пътна мрежа - винетна такса за пътни превозни средства по чл. 10а, ал. 7, като заплащането на винетната такса дава право на едно пътно превозно средство да ползва за определен срок платената пътна мрежа; и т.2 такса за изминато разстояние - тол такса за пътни превозни средства по чл. 10б, ал. 3, като заплащането на Т. таксата дава право на едно пътно превозно средство да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси; таксата за изминато разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък.

В разпоредбата на чл. 10, ал.2 ЗП е предвидено, че при установено движение по платената пътна мрежа, когато за съответното пътно превозно средство не е заплатена съответната такса по ал. 1, водачът на пътното превозно средство, неговият собственик или трето лице може да заплати компенсаторна такса, в който случай същият се освобождава от административнонаказателна отговорност. В този случай се освобождават от административнонаказателна отговорност и всички други лица, които могат да носят такава във връзка с конкретното пътно превозно средство.

При тази правна уредба се налага извод, че чрез закон е определена такса за преминаване на платената пътна мрежа, т.е правото да се ползва част от пътната мрежа се осъществява след заплащане на конкретна такса. Ползването на платената пътна мрежа без предварително заплащане на определената от закона такса е правонарушение, за което може да бъде ангажирана административнонаказателната

отговорност на правонарушителите. Изводът следва от разпоредбата на чл.179, ал.3б от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), съгласно която „Собственик на пътно превозно средство от категорията по чл.10б, ал. 3 от Закона за пътищата, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл.10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата, включително в резултат на невярно декларираните данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от Закона за пътищата, се наказва с глоба в размер 2500 лв. Глобата се налага на вписания ползвател на пътното превозно средство, ако има такъв. Ако собственикът или вписаният ползвател е юридическо лице, се налага имуществена санкция в размер 2500 лв.“ Компетентни да установяват това нарушение, видно от разпоредбата на чл.189е, ал.1 ЗДвП са длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, ал.1 ЗДвП, чл.167, ал. 3 – 3б и чл.167а съобразно тяхната компетентност. С разпоредбата на чл.167а, ал.1 ЗДвП е предвидено, че Агенция "Пътна инфраструктура" осъществява контрол върху заплащането на съответната такса по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата чрез електронната система за събиране на пътни такси. В разпоредбата на ал.2 на същия текст са изброени правомощията на определените от председателя на управителния съвет на Агенция "Пътна инфраструктура" длъжностни лица, сред които и тези да спират движещи се моторни превозни средства, да проверяват документите за самоличност на водача, както и всички документи, свързани с управляваното превозно средство; да осъществяват контрол по спазване на задълженията за заплащане на таксите по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата; да предоставят възможност за картово плащане на съответните такси по чл. 10, ал. 2 и чл. 10а, ал. 2 от Закона за пътищата.

В разпоредбата на чл. 189е, ал.2, 3 и 4 ЗДвП законодателят е предвидил възможност за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащането на т. нар. „компенсаторна такса“. В ал.2 на този текст е посочено, че при установяване на нарушение по чл.179, ал. 3 – 3б преди съставяне на акт за установяване на административно нарушение, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл.10, ал.2 от Закона за пътищата. Съгласно ал.5 при заплащане на таксата по чл.10, ал.2 от Закона за пътищата в срока и при условията на ал.3 и 4 и след постъпване на сумата по сметката на Агенция "Пътна инфраструктура", нарушителят се освобождава от административнонаказателна отговорност за конкретното нарушение по чл.179, ал. 3 – 3б. Размерът на компенсаторната такса е установен в Тарифа за таксите, които се събират за преминаване и ползване на републиканската пътна мрежа

При така очертаната правна уредба се стига до извода, че при констатирано от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, ал.1 ЗДвП, чл.167, ал.3 – 3б и чл.167а ЗДвП съобразно тяхната компетентност нарушение по чл.179, ал. 3 – 3б ЗДвП и след уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл.10, ал. 2 от Закона за пътищата, в случай че нарушителят приеме да заплати такава, длъжностното лице има възможност да не предприеме действия по реализирането на административнонаказателната отговорност на нарушителя, а да проведат особено административно производство по чл.10, ал.2 ЗП. Компетентното длъжностно лице следва да установи фактите – вид и характеристики на превозното средство, липса на предварително платена такса за ползване на платената пътна мрежа, ползването на конкретна пътна мрежа и към тях да приложи нормата, определяща размера на таксата. Задължението за заплащане на компенсаторната такса възниква на основание едностранно властническо разпореждане, което е индивидуален административен акт

по смисъла на чл.21, ал.1 АПК. Именно това волеизявление е предмет на оспорване в настоящото производство.

Съдът приема, че оспореното волеизявление в случая е на компетентно длъжностно лице, чиято компетентност произтича от разпоредбата на чл.167а ЗДвП и от приложената по делото Заповед №РД-11-54/15.06.2020 г. на Председателя на Агенция „Пътна инфраструктура“, с която поименно са определени служителите на Агенцията, на които са възложени правомощия за осъществяват контрол по заплащането на пътни такси и да извършват свързаните с това действия, като в т.351 е посочен именно инспектор Т. Г. Д.. Следователно същото не е нищожно. Не е налице отменително основание по чл.146, т.1 АПК.

Законодателят не е регламентирал изрично изискване за писмена форма на волеизявлението, предвид което съдът приема, че неиздаването му в писмена форма не е нарушение, тъй като е спазена формата по смисъла на чл.59, ал.3 АПК. Следователно не е налице отменително основание по т.2 на чл.146 АПК.

С оглед изявленията на страните и събраните по делото доказателства, съдът намира, че в хода на проведеното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Процедурата по издаване на волеизявление от вида на процесното е регламентирана в разпоредбите на чл.10, ал.2 ЗП и на чл.189е ЗДвП. Не се спори, че длъжностното лице, извършило проверката и установило нарушение, е уведомило водача на ППС за възможността да заплати компенсаторна такса по чл.10, ал.2 ЗП, в изпълнение на регламентираното в разпоредбата на чл.189е, ал.2 ЗДвП. За установеното нарушение не се изисква съставяне на нарочен акт, в случай, че нарушителят се възползва от възможността да заплати компенсаторна такса. Доколкото от представените доказателства се установи, че компенсаторната такса е заплатена, за което е издадена приложената по делото квитанция-фактура №88161013/0000...62 от 16.06.2020 г., съдът приема, че длъжностното лице е установило характеристиките на превозното средство, което е ползвало конкретната пътна мрежа и е определило размера на конкретно дължимата в случая такса. Предвид това съдът приема, че не са налице отменителни основания и по чл.146, т.3 АПК.

Оспореният акт съдът приема, че е материално законосъобразен и издадена в съответствие с целта на закона. Преценката на законосъобразността се свежда до това дали за издателя на акта са били налице материалноправните предпоставки за неговото издаване.

Предпоставка за заплащане на компенсаторна такса е визирана в разпоредбата на чл.10, ал.2 ЗП, според която такава може да бъде заплатена при установено движение на МПС по платената пътна мрежа, когато за съответното пътно превозно средство не е заплатена съответната такса по ал. 1 на същия текст. Според разпоредбата на чл.10, ал.1, т.2 ЗП за преминаване по платената пътна мрежа се заплаща такса за изминато разстояние - тол такса за пътни превозни средства по чл.10б, ал. 3; заплащането на Т. таксата дава право на едно пътно превозно средство да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси; таксата за изминато разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото

разстояние, от категорията на пътното превозно средство, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък. Процесното ППС се е движило по платената пътна мрежа - път I-5, км. 36+000 в района на [населено място] по посока [населено място] и същото има характеристиките на ППС по чл.10б, ал.3 ЗП - пътно превозно средство с обща технически допустима максимална маса над 3,5 тона, което се установи от представения талон. Следователно за преминаване по платената пътна мрежа за същото се дължи заплащане на такса по чл.10, ал.1, т.2 ЗП. В случая съдът прие за установено, че при извършената проверка от длъжностните лица е установено, че дължимата такса по ал.1, т.2 на чл.10 ЗП не е била заплатена. Движението на собственото на дружеството ППС по път от платената пътна мрежа на 16.06.2020 г. без да е заплатена дължимата пътна такса по чл.10, ал.1, т.2 ЗП е установено от получените данни от електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 ЗП (БГ Т.), така че условието по чл.10, ал.2 ЗП е безспорно доказано. Плащане на дължимата такса по чл.10, ал.1, т.2 ЗП не се доказва и в хода на съдебното производство. От оспорващия не е представена маршрутна карата, която да установява такова плащане. Съгласно чл.16 от Наредба за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства на база време и на база изминато разстояние пътни превозни средства от категорията по чл.10б, ал.3 от Закона за пътищата могат да ползват платената пътна мрежа след предварително заплащане на тол такса за деклариран предварително заявен маршрут. При предварителното заплащане на тол такса се издава маршрутна карта, която позволява на едно пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата да премине еднократно разстояние в обхвата на платената пътна мрежа от начална до крайна точка, с допълнителни, предварително посочени междинни точки, които не могат да са повече от четири. Следователно маршрутната карта е доказателство за извършено плащане, съответно за право на ППС да се движи по платената пътна мрежа. След като такава не е представена, а от доказателствата, представени от ответника се установи, че не е и издавана, то следва извода, че таксата не е платена.

В тази хипотеза разпоредбата на чл.10, ал.2 ЗП предоставя право на водача на пътното превозно средство, неговият собственик или трето лице да заплати компенсаторна такса, в който случай, както и всички други лица, които могат да носят такава във връзка с конкретното пътно превозно средство се освобождават от административнонаказателна отговорност. След като в случая компенсаторна такса е заплатена, следва извода, че лицето се е възползвало от тази предоставена му от закона възможност. Съдът приема, че дължимата компенсаторна такса правилно е определена от ответника, с оглед характеристиките на МПС. От представения в хода на съдебното производство талон се установи, че процесното МПС е товарен автомобил с чуждестранна регистрация над 12 тона с 4 и повече оси. Дължимата компенсаторна такса за такова МПС, съгласно чл.28, ал.2 от Тарифа за таксите, които се събират за преминаване и ползване на републиканската пътна мрежа е в размер на 383 евро, или 750 лева, в какъвто размер е

определена и заплатена, съобразно предвидената в ал.3 на същия текст възможност за заплащане в лева.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че отсъстват основания по чл.146, т.4 АПК за отмяна на волеизявлението за заплащане на компенсаторна такса по чл. 10, ал. 2 ЗП по издадена квитанция-фактура №88161013/0000...62 от 16.06.2020 г., която е определена във фиксирания ѝ размер по чл. 28, ал. 2 от Тарифата по чл. 10, ал. 6 ЗП.

С оглед изхода от спора и съгласно чл.143, ал.3 АПК основателно се явява искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Ответникът е представляван от юрисконсулт, при което и с оглед фактическата и правна сложност на спора и обема на извършената работа, съдът намира, че на Агенция „Пътна инфраструктура“ се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева по чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, определен съобразно предпоставките по чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, която сума оспорващото дружество [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място], Република Румъния следва да бъде осъдено да заплати.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място], Република Румъния против волеизявлението на длъжностното лице - инспектор Т. Г. Д., служител на А. – НТУ, сектор „Контрол и правоприлагане“ – сектор Р., с което му е разпоредено да заплати компенсаторна такси в размер по 750 лева по издадена квитанция-фактура №88161013/0000...62 от 16.06.2020 г.

ОСЪЖДА [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място], Република Румъния да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: